

тѣ не сполучили, защото се явили много измѣнници и голѣми несъгласия между възстаналитѣ.

Следъ 33 години отъ първото възстание българитѣ пакъ се възбунтували за свобода (1073 г.). За жалостъ и този пжтъ между войводитѣ нѣмало съгласие, та гърцитѣ лесно потушили възстанието. Народътъ отъ Македония и западна България изгубилъ вѣра въ своитѣ боляри и смирилъ глава подъ византийския заповѣдникъ.

Тогава тежката ржка на византиеца здраво се сложила върху гърба на българина. Въ това време византийцитѣ водѣли голѣми войни въ Азия съ турцитѣ, въ Италия съ норманитѣ, въ Поморавия съ унгарцитѣ и около Дунава съ печенег и кумани. Ето защо тѣ имали нужда отъ много пари, отъ храни и войници. А отде да зематъ тѣзи нѣща? Цариградскитѣ управници наредили да се събира всичко, каквото може, отъ българския народъ. Та многобройни чиновници, стражари и гръцки войскари плъзнали по българскитѣ градове и села да събиратъ данъци, всѣкакви зърнени и други храни, добитъкъ и най-сетне да зематъ българскитѣ младежи, които откарвали въ Цариградъ, обучавали ги въ военното изкуство и ги пращали да се биятъ въ Азия или въ Италия зарадъ интереситѣ на Византия.

Народътъ до едно време давалъ, като вѣрвалъ, че гръцката войска ще пази границитѣ, за да не го нападатъ и грабятъ чужди народи. Ала то не излѣзло така. Гръцката войска, що стояла въ крепоститѣ въ Варна, Силистра, Червень, Свищовъ, Никополъ, Видинъ, Нишъ, Бѣлградъ, не пазила здраво границата, та скитницитѣ печенег и кумани, власи и други минавали Дунава, навлизали чакъ до Стара планина, ограбвали хранитѣ, добитъка и дрехитѣ